

Dileme

Necorupb

Adună plopii crengile-n fereastră
cu frunzele întoarse-n asfințit,
pe masă plâng garoafele în glastră
văzând că te aștept dar n-ai venit.

Și somnul mă cuprinde dintr-odată,
aș vrea să dorm dar încă te aștept,
din colțul său, părând numai o pată,
motanu-și toarce visul, mai absent.

Se-aude vântul între plopî afară,
rafalele deodată se-ntetesc,
un tren târziu, sosit acum în gară,
trimite-n haos plânsu-i nefiresc.

Poate-ai sosit și tu cu trenu-n gară
și trebuia să vin să te aștept...
Of, ploaia asta parcă mă omoară,
dilemele se zbat în ochiul drept!